

## СТАНОВИЩЕ

за

дисертационен труд за придобиването на научно-образователната степен „доктор”

на Гудуин Дарманин

от

Доц. д-р Николай Н. Обрешков

Дисертационният труд „Информационно или дезинформационно общество” представен от Г. Дарманин отговаря на всички законови изисквания.

Текстът в обем от 314 страници е на английски език и представя достатъчно ясно изследователските цели, които преследва авторът и решенията, които се старая да даде. Става дума за един опит да са оформи достатъчно консистентна представа, доминирана най-вече от философски намерения относно моментното състояние и перспективите на това, което днес наричаме „информационно общество”.

Работата е построена методологически и логически правилно. Тръгва се от необходимите за целите на докторанта общи понятия – информация, общество, информационно общество /глава 1/. Специално внимание се отделя на понятието виртуалност /глава 2/. Това позволява по дедуктивен път да се изведат следствия, в случая, интерпретации на ред отделни, частни прояви, които поставят различни проблеми и съмнения, даващи основание на автора да говори за философска критика на информационното общество и осмислянето му амбивалентно - като информационно/дезинформационно /глави 3-6/. Така се проблематизира семантично главната характеристика – съдържанието на обменяните в хода на техническите манипулации на микро, мини и макро равнище послания. Възможните им интерпретации в зависимост от множеството ситуативни фактори, например, политиката на отделните правителства, намеренията на отделни групи от хора, индивидуалните нагласи и т.н., позволяват да се открие особената роля на прагматиката в изследването на проблематиката. Именно прагматичният срез обезпечава добри перспективи при такъв род опити за анализ на съвременните състояния на нещата и перспективите за развитието им. Прагматиката сменя привидния конфликт между крайно динамичните промени в технологиите, във формално-логическото, математическото програмно обезпечаване и идеологическото им усвояване и оправдаване като чисто социални практики. Тя предполага възможно хармонизиране на ценностния хоризонт и скъсява разликата между новите възможности и тяхната разумна реализация.

В това отношение, специален интерес представляват съображенията относно трансформирането на субект-субектните, субект-обектните и обект-обектните отношения в полето на виртуалната реалност /глава 2/.

Няма съмнение, че метафоричният смисъл на такива понятия като „хипер реалност”, „втори живот” и т.н. /параграф 2.7./ внасят допълнително напрежение в опитите за адекватно осмисляне на ставащото днес в рамките, например, на „социалните мрежи”, но тъкмо балансирането между информация, дезинформация и прагматика биха ни дали перспектива за осмислянето на ставащото, чрез изследване на механизмите с които **оперираме индивидуално** в съответното „информационно/дезинформационно пространство”.

Това е схванато от автора и изведено в завършващата част/р.286-287/. Дилемата между информационно или дезинформационно общество може да се решава, както от

теоретична, разбирай философска, гледна точка, така и от прагматична (несъмнено, семиотична като цяло).

Още повече, че тъкмо индивидуалните възможности (способности) ще предопределят бъдещото креативно присъствие в „информационния“ свят за да бъде той разумно ограничен и като, „дезинформационен“.

В този смисъл изглежда продуктивен изборът който прави авторът между две вече добре известни гледни точки относно бъдещето на „информационното общество“, т.е. на така нареченото „пост-информационно общество“. Цитираният от него Пека Химанен поставя акцента именно върху промяна в начините на опериране с непрекъснато променящите се технически средства. Солидаризирайки се с него, Г.Дарманин, вижда бъдещето в тази перспектива.

Темата е изключително актуална, проблематизацията и е на добро равнище, използваните източници са разнообразни и покриват значителна част от изследователското поле. Предложените авторски интерпретации дават достатъчни основания да се твърди, че компетентността и необходимият творчески подход са налице.

Всичко това ми дава основания да твърдя, че дисертацията отговаря на критериите, да я оценя положително и да пледирам за успешна защита. Препоръчвам на журито да я приеме като успешно защитена.

07.06.2011 г.

Доц. д-р Николай Обрешков